

— Германе, отговори Марійка, много очудена и умыслеена, вий говорите почтенно и истина е всичко, което казвате. Азъ съмъ увѣрена чи щѣхъ да сторя добръ да вы обикна, ако това не бы възнегодувало много роднинитѣ ви: но какво искате да ви кажа? сърдцето ми не тегли къмъ васъ. Азъ вы обычямъ наистинж, но, ако годинкитѣ ви и да не вы огрозяватъ, тѣ мя всё плашатъ. Чини ми ся чи вий сте нѣщо за мене, чини ми ся чи вий сте ми като вуйчо или като кръстникъ, чини ми ся чи азъ имамъ длѣжность да вы уважавамъ, и чи въ нѣкои си минути вий бы гледали на мене повече като на едно малко момиче нежели като на вашъ съпругъ и на женъ равнъ съ васъ. Най-послѣ, моитѣ другарки може бы да ся подиграйтъ съ мене, и при всичко чи е глупость да дава челоуѣкъ вниманіе на такива нѣща, менѣ ми ся чини чи ще мя е срамъ и чи ще ми е малко тѣжно презъ деньтъ на свадьбѣтъ ми.

— Това сж дѣтински причины; ты говоришь съвсѣмъ като дѣте, Марійке!

— Наистинж! да, азъ съмъ дѣте, казà тя, и токмо за това азъ ся страхувамъ отъ единъ мжжъ на зрѣлъ възраст. Вий виждате сега и самъ чи азъ съмъ много млада за васъ, понеже отъ сега еще почнахте да ми ся карате чи бжбрия безумно! Но азъ не мога да имамъ